

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਜੇ.

ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਠਾਕੁਰ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 67 ਐੱਲ.ਡੀ.

ਝੁੱਗੀ-ਝੋਂਪੜੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ (ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਐਕਟ (LXXXVI ਦਾ 1956)-ਸ. 19(4)-ਝੋਂਪੜੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ (ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਨਿਯਮ ਦਸੰਬਰ, 11 (1957)—ਨਿਯਮ 8—ਉਹ ਮਿਤੀ ਜਿਸ ਤੋਂ S. 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਏਪੀਪੀਲ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਲੱਮ ਏਰੀਆਜ਼ (ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ, ਕਿਸੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਆਰਡਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸੰਚਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਅਧੀਨ 30 ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਵੇ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਾ 'H*' ਅਤੇ 'V') ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ। 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 19 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਰਿਸਪਾਂਸ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਜਿਹੀ ਹੋਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਰਾਹਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਇਹ ਸਤਿਕਾਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਯੋਗੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ ।

ਸ਼ਿਵਚਰਨ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਰਿਸਪੌਂਡੈਂਟ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.—ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਅਧੀਨ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਤੱਥ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ, ਇਹ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇਵੀ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਹੈ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ 3, ਫਰਮਾਨ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਐਕਟ, 1952 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ-ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।^{ਅਤੇ} ਇੱਕ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤ ਇੱਕ ਝੁੱਗੀ-ਝੋਂਪੜੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ, ਐਚ.ਐਲ.ਠਾਕਰ ਦਾਸ ਅਤੇ ਝੁੱਗੀ-ਝੋਂਪੜੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ (ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਐਕਟ, 1956 (1956 ਦਾ ਐਕਟ 96) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹੇਠ ਇਸ ਆਖਰੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਨੇ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ।

ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ 21 ਮਈ, 1962 ਨੂੰ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 1, ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਾਜ਼ਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ।

21 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਝੁੱਗੀ-ਝੋਂਪੜੀ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ (ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਕਲੀਅਰੈਂਸ) ਨਿਯਮ, 1957 ਦੇ ਨਿਯਮ 8, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ- “ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਅਧੀਨ ਹਰ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ। ਉਕਤ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਰਜੀਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।” ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 60 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 23 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਨੂੰ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ, ਅਪੀਲੀ

ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਦੇ ਹੋਏ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ 21 ਮਈ, 1962 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਜੋ ਕਿ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਹੈ, ਤੱਕ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪੈਰਾ 9 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਆਰਡਰ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 1 ਹਾਜ਼ਰ ਸੀ ਪਰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਆਦੇਸ਼ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਰਸਮੀ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਤੇ 2, ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਰਿਟਰਨ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ 3 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 21 ਮਈ, 1962 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 9- ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਚਾਰਠਾਕਰ ਆਈਐਸਐਸ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ।

-----ਸ਼ਬਦ 'ਸੰਚਾਰ' ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੁਆਰਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ, ਉਪ-ਭਾਗ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ- "ਜਿੱਥੋਂ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ।" ਹੁਣ, ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੀ ਲੋੜ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ' ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ', ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਉਸ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ -

ਅਗਸਤ, 1962 ਵਿੱਚ ਐਡਮਿਨਿਸਟਰੇਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਕਾਪੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਵਰਗੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਬਿਨੈਕਾਰ ਜਿਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਾਪੀ ਨੂੰ ਐਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਸੰਚਾਰ, ਪਰ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਪਹੁੰਚ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੈਡੈਂਟ 3 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਪ੍ਰਬਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਕਿ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਨਿਯਮ 8 ਵਿੱਚ 'ਸੰਚਾਰ' ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਜਾਂ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 19, ਅਤੇ) ਨਿਯਮ 8 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ, ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਰੱਥ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਹੈ

ਅਥਾਰਟੀ ਜੋ ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਅਧੀਨ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਰਸ਼ਾਦਫਿਰ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

ਅੱਜ ਤੱਕ ਵੀ ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੋਰਹਪੋਟੈਂਟ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 3 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਸੰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਯੋਗ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਧਾਰਾ 19 ਅਤੇ ਨਿਯਮ 8 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੁਣ ਹਨ (ਏ) ਕਿ Com petent ਅਥਾਰਟੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1, ਹੁਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ (ਬੀ) ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ , ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 2, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਵਜੋਂ, ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾਲਾਗਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ